

Prelaadi kiri (april 2016)

”Andestamine on kindlasti kõige jumalikum asi, mida inimesed teha saavad”. Sellest räägib piiskop Echevarria oma aprillikuu kirjas.

01.04.2016

Minu armsaimad, kaitsku Jumal minu tütreid ja poegi!

Vaikse Nädala kolmel viimasel päeval liigutas meid taas Jumala lõputu armastus inimeste vastu. Evangelist Johannes kirjutab: *Sest*

*nõnda on Jumal maailma
armastanud, et ta oma ainusündinud
Poja on andnud, et ükski, kes temasse
usub, ei hukkuks, vaid et tal oleks
igavene elu. Jumal ei ole ju läkitanud
oma Poega maailma, et ta kohut
mõistaks maailma üle, vaid et maailm
tema läbi päästetaks.[1]*

Selle armude ja halastuse külluse
eest peaksime Pühimale
Kolmainsusele ülimalt tänulikud
olema ja mõtlema, et "juba siis, kui
me alles nõrgad olime, on Kristus
surnud nende eest, kes tollal veel
jumalakartmatud olid." [2] Kristuse
surm ja kannatus on selle lepingu
tipp, mille Jumal vabatahtlikult
inimestega sõlmida tahtis. "Jumal
seab selle sisse meie pärast.
Kõigepealt on ta maailma loonud ja
vaatamata meie üritustele seda
purustada, nagu paljud teevad, hoiab
ta seda elus. Eelkõige aga on ta
andnud meile oma Poja Jeesuse
Kristuse. See on tõe poolest Jumala

suur panus meie heaks! Jah, Jeesus on Jumala kõige suurem panus inimeste heaks.”[3]

Tänu sellele kuulutusele, mida lunastuseloos korduvalt uuendatakse, ei ole inimeseks saanud Jumala Poeg piirdunud ainult sellega, et oma elu ja tööga meie keskel pattude andeksandmist võimaldada, et meid lunastada; ta ei rahuldunud ka sellega, et ta meie eest kostis, kuigi ta teadis, et Jumal Isa tema palveid alati kuulda võttis. Ta tahtis minna äärmuseni, sest ta teadis, *”ei ole olemas suuremat armastust kui see, et keegi annab elu oma sõprade eest.”*[4]

Need sõnad, mis Kristus, meie Lunastaja Ristil olles agoonias lausub, on väga liigutavad. Esiteks: *Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad.*[5] Ta ei mõelnud alanduste ja valu peale, mida ta pidi läbi elama, ega ka nende julmusele,

kes teda risti lõid, vaid Jumala toetusele. Ta tuli, et äratada meis patukahetsust ja tema esimene lause oli halastuse palve. Teine, mis on suunatud heale röövlile, läheb samas suunas. Selle mehe siira kahetsuse pärast annab ta tema patud andeks ning kuulutab talle igavest elu:

„Tõesti, ma ütlen sulle, juba täna oled sa koos minuga paradiisis.”[6] Võime väga hästi mõista seda meie Isa vagadust, millega ta Krutsifiksi suudles. Paljudele, kes seda pealt nägid, oli see nagu kutse pöördumiseks ja Kristusest ja tema eeskujust rääkimiseks.

Jeesuse eeskuju sai püha Josemariale omaks nii sõnas kui teos ning ta andis seda teistele ka oma sõnas ja teos edasi: ”Andestada! Kogu südamest, ilma vähemagi järeleandmiseta! See on suursugune hoiak, mis alati vilja kannab.

See oli Jeesuse hoiak Ristil: ” Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad. Sealt sai alguse pühaduse allikas sinu ja minu jaoks.”[7] Milline eeskuju meile! Palugem Jumalat, et me mõistaksime olla leebed ja neile, kes meile halba teevad, otsekohe, ilma vimmata andestada.

Solvanguid andeks anda on kindlasti kõige jumalikum asi, mida inimesed teha saavad. See ei ole üksnes halastuse akt, vaid eeldus ja palve samaaegselt, et Jumal meie patud andestab, nagu Jeesus Meie Isa palves õpetas: *Ja anna meile andeks meie võlad, nagu meiegi andeks anname oma võlglastele.*[8]

Tänapäeva ühiskonna üheks suurimaks defitsiidiks on andestamine. Üksikud inimesed ja terved rahvad kannatavad jätkuvalt ebaõiglust, nad *pladistavad* ringi nagu porilombis ja lihtsalt ei taha

andeks anda ja unustada. Ja ometi on olemas üks ja selge soovitus Jeesuselt Kristuselt, mis võtab kokku Jumala halastusloo järgmiste sõnadega:
Õndsad on halastajad; sest nad leiavad halastust.[9]

Kindlasti võime leida palju stseene Evangeeliumist, kus avaldub see Jeesuse hoiak: kui ta halastab patuse naise peale Simeoni majas, võrdlus kadunud pojast või kadunud lambast, tema leebusest abielurikkuja vastu...See on kristlase tee, mida mööda käies nad Kristuse sarnaseks muutuda võivad. ” Selle tee võib kokku võtta üheainsa sõnaga: Armastus. See tähendab, et meil on suur süda, mis jagab kaasinimeste muresid, mis suudab andestada ja mõista, ennast koos Jeesusega kõigi hingede eest ohverdada. Kui me südamest Kristust armastame, siis õpime me teisi teenima ning tõde selgelt ning armastuses jagama.[10]

Et nii armastada on aga hädavajalik – nagu selgitab püha Josemaria – et igaüks roogiks oma elust välja kõik, mis takistab Kristuse elu meie sees: mugavus, egoismi kiusatused, soov ennast esile tõsta. Ainult siis, kui me iseendis Kristuse elu kujundame, võime me seda teistele edasi anda; ainult siis, kui me endis nisuidu suremist kogeme, osaleme me maailma ülesandes, saame võimelisteks maailma ümber kujundada ja viljakaks muuta.”[11]

Kristuse kannatuse ja surma stseenid, mida me hiljuti kogesime, esitavad meile küsimuse, millele tuleb ausalt vastata: kas me suudame kannatustes esimesest hetkest andestada, mis sageli ei ole objektiivsed, vaid on meie ettekujutus või liialdus? Kas me püüame neid oma südamest välja ajada, tulemata hiljem selle teema juurde tagasi? Kas me palume Jumalalt ja Jumalaemalt abi, kui

tunneme, et meil on raske andeks anda?

See hoiak peaks saama harjumuseks, sest ei piisa sellest, kui me mõne korra andestame....Meenutagem, kuidas vastas Kristus Peetrusele: *„Issand, kui mitu korda minu vend võib minu vastu patustada ja mul tuleb talle andeks anda? Kas aitab seitsmest korrast?”* Jeesus ütles talle: *„Ma ei ütle sulle seitse korda, vaid kas või seitsekümmend seitse korda.*[12]; ja see tähendab: alati. Ja et meile hästi meelde jääks, jutustas ta võrdluse lõpus tavaliselt meile kõva südamega teenrist, kes oma kaassulase naeruväärset võlga julmal viisil tagasi nõudma hakkas, kuigi Issand oli temale endale hiiglasliku võla kustutanud.[13] Proovigem nüüd Halastuse aastal – ja alati – olla tõelised Kristuse jüngrid.

Ei piisa sellest, kui me püüame lihtsalt mitte kedagi haavata. Palju

rohkem veel on vaja püüda
summutada kõik mõtted ja kriitika
ligimesearmastuse vastu. Meie
maine teekond on nagu palverännak
taeva kirkusse; ja Kristus näitab
meile, millistel etappidel me selle
eesmärgi saavutame. Paavst selgitab
oma Bullas Misericordiae vultus
Jeesuse sõnadega: *Ärge mõistke
kohut, ja ka teie üle ei mõisteta kohut!
Ärge mõistke hukka, ja ka teid ei
mõisteta hukka!*[14]

Paavst kirjutab: ” Eelkõige ütleb ta, et
me ei peaks teiste üle kohut ega neid
hukka mõistma. Kes ei taha ennast
Jumala kohtu alla anda, ei või olla ka
teiste üle kohtumõistjaks. Inimene
jääb oma kriitikaga pinnapealseks,
Isa aga vastupidi näeb sügavale
sisemusse. Kui palju halba teevad
sõnad, mis tulevad kadedusest ja
armukadedusest, seljataga oma
õdedest või vendadest halvasti
rääkida, neid halvas valguses
kirjeldada, nende mainet kahjustada

ja neid vestlusest välja jätta. Mitte taga rääkida ja mitte hukka mõista tähendab, et otsime ja leiame igas isikus häid jooni ja ei luba, et keegi kannataks meie piiratud kriitika või arvamuse pärast kõike täpselt teada. Aga sellest veel ei piisa, et halastust avaldada. Jeesus palub meilt, et me andestaksime ja ennast annaksime, et oleksime andestuse tööriistad, sest me ise oleme kõigepealt Jumala halastust tunda saanud, et oleksime suuremeelsed kõigi vastu, nii nagu Jumal on meie vastu oma heast tahtest suuemeelne.”[15]

Siit tuleneb ka järgmise kristliku andestuse dimensioon: Paluda teiste eest, kui me märkame, et oleme neid haavatud. See ei ole alandamine, hoopis vastupidi, see on tunnistus vaimusuurusest, märk avatud südamest ja suuremeelsusest. Ka selles suhtes oli püha Josemaria meile eeskujuks. Millise kergusega ja ehtsa alandlikkusega palus ta

vabandust, kui arvas, et keegi oli tema pärast kurvastanud, isegi ta oli õigust rääkinud. Ükskord ütles ta avalikult, et palus Jumalalt mitmeid kordi andeks kõige eest, mis tema meelest tulenes puuduvast armastusest. "Ometi" – ütles ta – julgen ma samaaegselt väita, et kinkisin teile parimat oma hingest; seda, mida Jumal minule kinkis, olen ma püüdnud teile absoluutse truudusega edasi anda; ja kui ma ole tajunud seda teha, olen ma oma eksimust möönnud ja Jumalalt ja minu ümbruselt andeks palunud ning uuesti üritanud." [16]

20. aprillil algab järjekordne aasta minu teenistuses kirikus Opus Dei prelaadina. Ja 23. aprillil pühitsen ma preestriks suure grupi teie vendi, prelaturid diakoneid. Palugem palju nende eest, minu eest ja kõigi preestrite eest. Elagem *consummati in unum* [17], elagem täielikus palve, palvesoovide ja tegude ühtsuses, et

Jumal vaataks meie peale alati
halastavalt. Pidage silmas alati ka
palveid Paavsti ja tema palvesoovide
eest!

Oma armastuses ma õnnistan teid.

Teie Isa

+Javier

[1] Jh 3, 16-17

[2] Rm 5, 6

[3] Paavst Frantsiskus, Jutlus
üldaudientsil, 20.2.2016

[4] Jh 15, 13

[5] Lk 23, 34

[6] Sama 43

[7] Püha Josemaria, Vagu, Nr. 805

[8] Mt 6, 12

[9] Mt 5, 7

[10] Püha Josemaria, Kristus
möödub, Nr. 158

[11] Sama

[12] Mt 18, 21-22

[13] Mt 18, 23-35

[14] Lk 6, 37

[15] Paavst Frantsiskus, Bulle
Misericordiae vultus, 11.4.2015, Nr.
14

[16] Püha Josemaria, Vaatluse
märkmed, 29.3.1959

[17] Jh 17, 23